INTRODUCTION

Giannis Kugiumutzakis
Department of Philosophy and Social Studies
University of Crete
Rethymno
Greece

Our Symposium is organized in honour of Professor **Jerome Bruner.**
The title of the Symposium includes the Cartesian *Cogito ergo sum,* but is not exhausted by it. The transformation of *I think* into *We share* (the doubt, the meaning, etc.,) does not abolish subjectivity, it just signifies its intersubjective origin and "scaffolding". We share many things in our waking and sleeping hours as well as in our fantasy. We are never alone. And when we think we are alone, someone else, real, virtual or constructed, some idea, memory, wish, expectation, comes to us and keeps us company, sharing time and its contents with us.

Sharing in human evolution and development is as fundamental as the air we breathe. Sharing as a concept exists, in one form or another, in all mythical, religious, philosophical, political and scientific theories. We are children of the sharing of an embrace of two people. We share genes and cultures, cohesive mechanisms of maturation and development. We share myths, institutions, ancient and new Gods and novel daemons. We share *Weltanschauungs*, knowledge, direct experiences, and illusions - we often even share the illusion of sharing. We sometimes share what we do not want to, and at other times we do not share what we want to share. The list of things shared is lengthy and in our Symposium, by necessity, we are going to discuss only some of its aspects.

The speakers shall discuss the content and the context of human sharing, some of its mechanisms, the effects of its presence and absence, its deviations (e.g. children with autism), its special versions (e.g. in twins) and its role in development, education and culture. Is sharing involuntary (as in the martyr case of Siamese twins), is it intuitive (as often happens in mother-infant communication) and unconscious (as in our dreams and often in psychotherapy) or is it voluntary (as in friendship), intentional (as in joint action) and rational (as in collaborative problem solving)? Or does sharing include some of the above qualities and simultaneously comprise of *something else, something extremely vital and easily shared*?

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Γιάννης Κουγιουμουτζάκης
Τμήμα Φιλοσοφικών και Κοινωνικών Σπουδών
Πανεπιστήμιο Κρήτης
Ρέθυμνο
Ελλάδα

Το Συμπόσιό μας οργανώνεται προς τιμήν του Καθηγητή **Jerome Bruner.** Ο τίτλος του Συμποσίου εμπεριέχει το *Καρτεσιανό "Σκέφτομαι, άρα υπάρχω"*, αλλά δεν εξαντλείται σε αυτό. Η μετατροπή του *Εγώ σκέφτομαι* στο *Εμείς* μοιραζόμαστε π.χ. την αμφιβολία, το νόημα, κλπ, δεν καταργεί την υποκειμενικότητα, απλώς σηματοδοτεί τις διυποκειμενικές της ρίζες και την "σκαλωσιά" της. Μοιραζόμαστε πολλά πράγματα στον ξύπνιο, στον ύπνο και στη φαντασία μας. Ποτέ δεν είμαστε εντελώς μόνοι. Κι όταν αυτό συμβαίνει, κάποιος πραγματικός, δυνητικός ή κατασκευασμένος άλλος, κάποια ιδέα, μνήμη, επιθυμία κλπ έρχεται και μας κάνει παρέα και μοιράζεται μαζί μας χρόνο και περιεχόμενα.

Το μοίρασμα στην ανθρώπινη εξέλιξη και ανάπτυξη είναι τόσο συχνό, όσο και ο αέρας που αναπνέουμε. Το μοίρασμα ως έννοια, υπάρχει, στη μια ή την άλλη μορφή, σε όλες τις μυθικές, θρησκευτικές, φιλοσοφικές, πολιτικές και επιστημονικές θεωρίες. Είμαστε καρποί μοιράσματος της αγκαλιάς δύο ανθρώπων. Μοιραζόμαστε γονίδια και κουλτούρες, μοιραζόμαστε συνεκτικούς μηχανισμούς ωρίμανσης και ανάπτυξης. Μοιραζόμαστε μύθους, θεσμούς, αρχαίους και νέους Θεούς και καινά δαιμόνια. Μοιραζόμαστε κοσμοείδωλα, γνώσεις, άμεσες εμπειρίες και αυταπάτες - συχνά μοιραζόμαστε και την αυταπάτη του μοιράσματος. Κάποιες φορές μοιραζόμαστε αυτό που δεν θέλουμε. Κάποιες άλλες φορές δεν μοιραζόμαστε αυτό που θέλουμε. Ο κατάλογος του μοιράσματος είναι μεγάλος και στο παρόν Συμπόσιο αναγκαστικά θα συζητήσουμε ορισμένες μόνο όψεις του.

Οι ομιλητές θα συζητήσουν το περιεχόμενο και το πλαίσιο του ανθρώπινου μοιράσματος, κάποιους μηχανισμούς του, τις συνέπειες της παρουσίας και της απουσίας του, όψεις της αναπτυξιακής του πορείας, τις αποκλίσεις του (πχ περίπτωση αυτισμού), τις ιδιαίτερες εκφάνσεις του (π.χ. στα δίδυμα αδέρφια), το ρόλο του στην ανάπτυξη, την εκπαίδευση και τον πολιτισμό. Είναι το μοίρασμα ακούσιο (όπως στη μαρτυρική περίπτωση των σιαμαίων διδύμων), διαισθητικό (όπως συχνά συμβαίνει στην επικοινωνία μητέρας-βρέφους) και ασυνείδητο (όπως στα όνειρά μας και σε αρκετές στιγμές της ψυχοθεραπείας), ή μήπως είναι εκούσιο (όπως στη φιλία), εμπρόθετο (όπως στην *από κοινού δράση*) και *έλλογο* (όπως στην *από κοινού επίλυση λογικών προβλημάτων*) ; Ή μήπως, τέλος, το μοίρασμα ενέχει κάποιες από τις παραπάνω ιδιότητες και ταυτόχρονα *κάτι άλλο*, κάτι *εξαιρετικά ζωτικό και εύκολα μεριστό*;